

4. ZÁVĚRY

1. Ionty kadmia a chlad spolehlivě navodily buněčnou smrt zejména programovaného typu
2. Programované umírání buněk bylo doprovázeno četnými morfologickými změnami, ale jen omezeně specifickými
3. Výskyt internukleozomální fragmentace DNA do oligonukleozomálních jednotek není spolehlivým indikátorem procesu PCD
4. Různé fáze buněčného cyklu jsou různě citlivé k působení $50\mu\text{M CdSO}_4$
5. Různé stresové vlivy vyvolaly tvarové malformace jader, které však pravděpodobně primárně nesouvisely s programovanou buněčnou smrtí buněk